

6253 28. Marts 1889: Eneſte Beh. af Lovf. om Tillæg til Lov om Fiſteriet i Danmark. 6254

Der var til denne Behandling ſtillet følgende Vædringsforſlag:

Af Højmark, Neergaard, Duſen, P. Pedersen, Chr. Ravn og Thorup:

Til § 1.

§ Paragrafens 3die Linie udgaa Ordene: „de boſiddende“ og i 4de Linie udgaa Ordene: „fangne Drefund,“

samt af Berg og Beth:

Til § 1.

§ Paragrafens 3die Linie forandres Ordet „Landjurisdiktioner“ til: „Jurisdiktioner“.

De ſtillede Vædringsforſlag, de Paragrafer, hvortil de vare ſtillede, ſamt Lovforſlaget ſom Helhed ſattes under Forhandling under Et.

Thorup: Jeg ſtal ikke trætte Thinget med noget længere Foredrag om Fiſteriet, jeg tror, vi have haft det ſaa ofte for, at vi ſnart ere trætte deraf; dog have fem Medlemmer foruden mig, af det Udvalg, ſom i Hjør var nedſat om Fiſterifagen, anſet det for rigtigt at ſtille en Vædring til det Forſlag, ſom er kommet her ind fra Landsthinget. Jeg gjorde allerede ved Sagens 1ſte Behandling opmærkſom paa, at der var indkommet en Klage fra Simfjorden over, at de Maal, vi havde ſat for Rødſpætter, vare for ſtore, og diſſe Klager kom ikke alene fra Fiſterne, men ogſaa fra ſærlig jagthyndige Fiſkehandlere. Særlig er der indkommet til mig flere Breve, ſom gaa i ſamme Retning, ſaaledes et fra Fiſkere i Raaſtegat, hvori der ſiges, at det er et aldeles unaturligt Maal, der er ſat for Rødſpætten. Derfor have vi, naagt vi ikke vilde gaa vidt fra det, Landsthinget har foreſlaaet, dog tilladt os at foreſlaa, at det overalt i Landjurisdiktionerne bliver tilladt at ſælge Fiſk af Maal mellem 8 og 6 Tommer. Vi have ſat: „Landjurisdiktioner“, navnlig fordi vi frygtede for, at derſom vi tog alle Jurisdiktioner, vilde den gjennemgaaende Regel

blive den, at alle Fiſterne vilde lægge Vægt paa at fange ſaadanne Fiſk; men vi have ikke villet ſærlig opfordre Fiſterne til at fange Fiſk mellem 8 og 6 Tommer. Men hvor det var nødvendigt, hvor der for Reſten ikke findes Andet end den Slags Rødſpætter, bliver det tilladt, at Fiſterne kunne afhænde diſſe Fiſk. Vi have ſtillet dette Forſlag, fordi vi mene, at det er bedre at ſaae en almindelig Beſtemmelse end en Lov for hvert enkelt Fiſteband; at vedtage en ſaadan Beſtemmelse, ſom nu foreſlaas for Drefund, er urigtigt.

Jeg ſtal ikke opholde Thinget længere, men kun anbefale Forſlaget; dog ſtal jeg endnu bemærke, at Forſlagsſtillerne, i Fald Forſlaget ikke vedtages, hellere ſaae, at denne Sag hvilede, og at vi ingen Lov ſil — det er den almindelige Mening. — Hermed ſtal jeg ſlutte.

Beth: Ja, med Henſyn til det Forſlag, ſom er ſtillet af de 6 her nævnte ærede Medlemmer, kan jeg være ganſke enig med den Tanke, ſom ligger til Grund for dette Forſlag, og ſom, efter hvad vi nu ogſaa have hørt af den ærede Ordſører for Forſlagsſtillerne, er den, at naar man vil give en ſaadan Regel, ſom Lovforſlaget har modtaget ved dets Vædring i Landsthinget, ſaaledes ſom det nu foreligger, nemlig for Drefunds Vedkommende, maa det være billigt at give den ſamme Regel ogſaa for de andre Fiſkere omkring i Landet. I ſaa Henſeende er jeg ganſke enig med de 6 ærede Forſlagsſtillere. Jeg kan ogſaa forſtaa den Mening, ſom de have villet udtrykke ved at ſætte Ordet „Landjurisdiktion“ og ikke „Jurisdiktion“. Denne Mening — den tror jeg ikke, at jeg feiler — maa være den, at de ikke ville have, at diſſe mindre Rødſpætter paa ikke under 6 Tommer ſulle gaa ud i Storhandelen og blive en Gjenſtand for Handel og Vandel i det Store, ſaaledes ſom vi jo kunne glæde os over, at den øvrige Fiſk, ſom holder det Maal, ſom den ſtal have, i Virkeligheden er. Denne Tanke kan jeg ſom jagt godt forſtaa, men jeg tror dog, at det ikke gaar an at ſige „Landjurisdiktion“, men at man, ſaaledes ſom jeg har tilladt mig at foreſlaa ved det af mig ſtillede Vædringsforſlag, maa forandre Ordet „Landjurisdiktion“ til „Jurisdiktion“. Sagen er netop den, at derſom